

Dítě štěstěny

Sedím v naší staré modré fabce a křečovitě svírám volant. Venku pofukuje letní vánek a všude je živo. Je polovina letních prázdnin, celý den svítlo sluníčko, všichni říkají, jak je krásně, a mně je zle. Všechno to na mě padá, vzadu v sedačce tiše a nevinně spinká Nick, můj šestiměsíční syn. Vedle něj leží jako věrný strážce stočený náš černý kříženec Denny.

Za okny auta už panuje teplá letní noc, slunce zapadlo a zlatá záře všemu dodává hřejivý podtón. Stíny zmizely, kolem silnice se lehce vlní větve bříz a jejich listy klidně šumí. Za chvíli bude tma.

Zírám dopředu na silnici, přes slzy vidím hůř a hůř, sama sebe se ptám: Jak se to všechno mohlo tak rychle pokazit? Nikdy by mě nenapadlo, že se život tak rychle otočí. Posledních šest měsíců pro mě bylo peklo, nejdřív dluhy z dřívějších let, které na nás začaly doléhat, a k tomu nedávno zbankrotované podnikání. Pak ta šílenost s Nickovým břichem, kdy každý večer spustil děsivý pláč a nic mu nepomáhalo. Nechápu, jak někdo může říct, že je to normální. K tomu jsem musela nechat uspat svoji hnědulku – dobrmanku Deirdru, které bylo jen pět let. Marek, můj manžel, začal pracovat v Německu, abychom vůbec zvládli za-

platit složenky, jídlo, dluhy. Sotva se vidíme. To ještě nebylo všechno: pak umřela Jesme, fenka, se kterou jsem vyrostla a která mě doprovázela na každém kroku. Ze dne na den se její stav natolik zhoršil, že nebylo na co čekat. Aby toho nebylo málo, odpojili nám v bytě elektřinu, protože poslední složenky čekaly na peníze, které stále nepřišly. Ještě že nás k sobě na chvíli vzala Doubi – spolužačka ze základky. Měla jsem alespoň kde uvařit a umýt se. Doubi je vlastně neuvěřitelná, okamžitě mi podala pomocnou ruku, i když jsme se od základky neviděly a pro ně to znamenalo se v jejich dvoupokojovém bytě ještě víc uskromnit. Pak nastalo stěhování na starý opuštěný statek po dědovi, který už léta chátral. Plánovali jsme, že tam bude zahrada pro pejsky, trochu klid, spousta prostoru na projekty a hlavně – rekonstrukce. Dáme dům dohromady, alespoň nebude dál chátrat, a třeba pak odkoupíme i druhou polovinu od tety.

A teď jsem daleko od všech a všude je jen šílená prázdnota a samota. Nic už mi nedává smysl, nechápu to, nechápu, proč se to všechno stalo, natož jak. Je to jako seznam věcí, které se staly někomu jinému, a já ničemu nerozumím. Tohle není život, tohle je utrpení. Bolest mě svírá každý den, nevím jak žít, co budu dělat, nevím už ani, kdo jsem.

Pevně držím volant a kličkuju okreskami mezi vesnicemi. Jedu domů, kde se jako doma vůbec necítím. Necítím se tam vlastně ani dobře, nikdo mě tam nečeká – jen ticho a tma. Dům je prázdný, jen myši